

Nikdy člověk není tak sám

Výhled z oken mne uchvátil. Byl jednoduše kouzelný. Vědět, že cestuji na místo, kde mě bude obklopotvat krajina mých snů, neváhala bych, zdali dělám správnou věc, když opouštím kraj, ve kterém jsem se narodila. Kraj, který mi spoustu dal, ale i vzal.

Při pohledu do hotelového pokoje, jehož přístupnost jsem měla zajištěnou klíčky, které jsem tiskla v dlani, mé oči zůstaly zavěšené na velikých oknech uprostřed místnosti. Jejich boky byly přikryté na zem sahajícími sametovými závěsy, jejichž barva se dala připodobnit nejen k vzorované tapetě, ale také k odstínu modrých růží na stole. Prosklená tabule byla křížována skrz na skrz dřevěnými bíle natřenými přímkami, a to nepopsatelné, co se za tímto nezvyklým oknem rozprostíralo, vytvářelo souznění, kterým tento dosud mnou nepoznaný kout naší země vyzařoval a které mě naplňovalo prožitky.

Zavazadla, která jsem položila do rohu místnosti, čítala veškerý můj majetek. A ani zdaleka neskýtala nic cenného. Oblečení, ručníky, fotky a všechno, co člověk k životu potřebuje.

Mám spoustu snů. Třeba o velikém domě, který bude obývat šťastná rodina, moje rodina. S psem a koněm na zahradě a se spoustou věcí, které nám budou zpříjemňovat každodenní život. Zatím však začínám od začátku – vše budovat. Sama, bez oněch věcí, s pár penězi v kapse a s ideálem budoucnosti. Bez šťastné rodiny i domku. S představou, že se k tomu jednou dopravuji.

Dnes jsem se rozhodla zapomenout. Přišla jsem do nového prostředí žít nový život. S minulostí a s lidmi, co mě zklamali, už nemám nic společného. A s místy, které mi připomínají vše prožité, již také ne.

Právě pískající konvicí, která je součástí hotelového vybavení, jsem si zalila šálek horké čokolády. V sametovém křesílku s dřevěnými opěradly jsem pomalými doušky usrkávala hřejivý nápoj a zaujatě jsem pozorovala překrásnou krajinu za obrovskými okny.

Nyní je ten nejhorší moment. Nemám nic a nikoho. Jsem úplně na začátku všeho, celého svého života, nové cesty. Cesty, kterou jsem si sama vybrala, a která pro mne bude, jak jsem doufala, správnou volbou. Nevěděla jsem, co dál. A tak jsem se vydala daleko od míst, kde jsem vyrůstala. V domnění, že snad zapomenou.

Zhroutil se mi život. Zhroutily se mi životní plány a všechno, co mě naplňovalo a dělalo šťastnou. Rozpadlo se to jako list papíru v prach poté, co projde ohněm. Nezbylo nic. Jen vzpomínky, u kterých se mi chce brečet. A trpké smíření se s tím, že svůj blízký budoucí život strávím jinak, než bylo v mých představách. Už nikdy, nikdy... se to nevrátí.

Moje dny ztratily smysl a tak doufám, že ho znovu najdu. Ať už kdekoli a jakkoli. To, že jsem zde, je náhoda. Když jsem projížděla tou malou vesničkou, řekla jsem si, že zůstanu právě tady. Předchozí měsíce bych nejrady vymazala ze svého života. Nikdo to však neumí. Tak to, co můžu dělat, je si je nepřipomínat. A to je kámen, na kterém bylo postaveno celé toto rozhodnutí. Nepřipomínat si minulost a zaplnit svůj život něčím jiným. Čímkoli jiným... ale hlavně láskou, o kterou jsem tak bolestivě přišla.

Po celou dobu sleduji koně. Koně pasoucí se pod velkými okny na rozlehlé pláni. Za nimi jsou jen kopce pokryté lesem a čistá modrá obloha. Miluji je a jsem unešená z prostředí, ve kterém jsem se ocitla. Snad to bude to pravé pro můj nový život. Odložila jsem hrnek čokolády a z batohu vytáhla malý příruční fotoaparát. Hledáčkem jsem zamířila na tyto vznešená zvířata, co se nerušeně pásala pod mými okny. Zmáčknula jsem spoušť. Žluté oko pod ukazováčkem na mě několikrát zablikalo. A v tom okamžiku se to stalo. Zrodila se momentka. Momentka, která má neopakovatelné kouzlo prvopočátku. Jedné podchycené sekundy, od které již půjde všechno nahoru...

Prostředí, ve kterém nyní jsem, mě uchvátilo. Vesnický hotel s točivým schodištěm, modrými nebo růžovými pokoji, s výhledem na pláň se třemi krásnými hřebci nebo do malebné vsi. Na recepci milý pán, za ním polička přeplněná plyšovými hračkami. Na zemi vzorovaný koberec a na něm dva polehávající hnědí labradoři, přítulní ke všem příchozím... Díky obrázkům na stěnách jsem si mohla prohlédnout různá zákoutí tohoto místa, či vidět, jak vypadaly hrůzné okamžiky, když se místní říčka vylila ze svých břehů...

Řeka, les, kopce, domy s červenými střechami, pár obchodů, banka, knihovna a malý místní bazén. To jediné zde bylo. A za vesnicí bylo pusto. Z jedné strany začínala chráněná krajinná oblast. V té druhé bylo možné sem tam spatřit několik opuštěných chatek, lesy nebo pole plná hospodářských zvířat.

Hned mi problesklo hlavou, jak mě bude naplňovat prostředí, kde není kino, nákupní centrum, koncerty nebo jiné druhy zábavy. Jenže, i když nevím, jak jsem do tohoto kraje zabloudila,

vím proč. Přišla jsem sem žít. Alespoň na nějaký čas. A zároveň si při pohledu do okolí začínám uvědomovat, kolik mi toho ve městě chybělo.

Když mi můj bratr nedávno přál k mým narozeninám, řekl mi: „Přeji ti, abys viděla vždy kus modré oblohy, i když je právě šedá.“ U mě se nebe střídá do všech možných barev. Nejvíce ze všeho bych si přála, abych byla šťastná a lidé kolem mě také. Jenže to je asi moc silné přání, protože poslední dobou bylo vše téměř naopak. Byla jsem nešťastná a lidé kolem štěstím také nezářili. Dlouhodobé vnitřní štěstí tvoří soubor různých skutečností. No a záleží na tom, co se těmi skutečnostmi míní.

Nyní mám manželskou postel v krásném hotelovém pokoji. Ale nemám se o ni s kým dělit. A asi nemusím zmiňovat, že v celém městě nikoho neznám. Nemůže mi na dveře zaklepat kamarádka a pozvat mne ven. Nemůžu jít po ulici a bývalý spolužák mě pozdraví. A je zde i další spousta věcí, o které jsem přišla. Ale to jen pro to, že jsem se rozhodla dát je, abych mohla získat. A myslím především na to, aby moje duše byla zase v patřičné pohodě a znovu si život plnohodnotně užívala.

Je čas na první prohlídku vesničky. Rychle si vezmu bílou bundu, klíče a foťák a jdu zvědavě zjistit, jaký prostor mi bude poskytovat bydliště na několik příštích měsíců. Nedokážu posoudit kolik, avšak jedno se dá říci s jistotou. Na tolik, kolik budu potřebovat, nežli se můj život otočí zpět. Možná zde i zůstanu, když budu šťastná. A možná mi mou životní cestu zkříží něco úplně jiného.

Na chodbě projdu kolem keramického koníka, kterého jsem si všimla už při příchodu. Točivé schody s kobercem scházím beze spěchu po jednom dolů a zastavím se u okénka v prvním patře. Vyfotím si přilehlé okolí z výšky, kterou bych jen těžko mohla jinak zachytit. Dole věnuji pozdrav a úsměv bělovlasému sympatickému staříkovi a pohladím si i psíky povalující se kolem schodiště. Otevřu dvoje prosklené dveře, zvonkohra nad nimi se rozezní a už mám myšlenky jen na to, abych přešla úzkou betonovou cestu a strávila nezapomenutelné chvíle pozorováním koní.

Fotím je, jak se nerušeně pasou a jak tvoří ke krajině kolem úžasnou harmonii. Jsou tak klidní a mírumilovní, inteligentní a vznešení. Odjakživa je obdivuji. Přišli ke mně blíž, hladila jsem si je, mazlila se s nimi. První den a první nezapomenutelné vzpomínky. A to nejen ty na fotkách...

Óh, ne! Naproti jde můj bývalý přítel. Vždyť já jsem přijela zapomenout. Jak mne našel?! Na mysli se mi vytane nespočet otázek. A on stále s úsměvem míří ke mně...

Rukou nevědomky stlačím spoušť a vyfotím tu nejkrásnější momentku ze všech. Chtěla bych si uchovat jenom ji. Nic dalšího by nemuselo přijít. Nechci, aby mne zase zklamal, až na mne promluví....

Má zájem si promluvit a moje samota se v okamžiku rozpůlí. Ale idylce – odjela sama, přijede s ním – nevěřím. Ale poslechnu si, co mi chce říct...